

PHẠM HỒNG THỊNH SƠ LƯỢC

TRUYỆN

CỔ TÍCH THẾ GIỚI

HAY NHẤT

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

Mục lục

Truyện Cổ Trung Quốc (1)
Truyện Cổ Trung Quốc (2)
Thần Thoại La Mã Và Hy Lạp (1)
Phần 4
Phần 5
Truyện Cổ Châu Phi
Thần Thoại La Mã Và Hy Lạp (2)

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Truyện Cổ Trung Quốc (1)

Ngày xưa có một người thợ rèn nghèo, không có nổi một túp lều để ở. Vợ con anh thường xuyên đói rét. Một hôm quá quẩn trí người thợ rèn đem mấy đồng tiền cuối cùng ra mua một đoạn dây thừng, định chấm dứt cuộc đời của mình.

Người thợ rèn vào rừng, tìm một cành cây to và treo sợi dây thừng lên. Trước khi cho đầu vào chiếc thòng lọng, bỗng nhiên anh ta thấy ở dưới đất hiện lên một người đàn bà da đen. Bà ta nói với người thợ rèn:

- Anh chàng thợ rèn ơi! Hãy dừng tay lại!

Người thợ rèn giật mình, buông dây thừng. Ngay lúc đó, người đàn bà da đen biến mất. Người thợ rèn không biết bà ta đi đâu, bèn cho đầu vào thòng lọng; liền đó người đàn bà da đen xuất hiện và lấy ngón tay đe dọa người thợ rèn:

- Ta đã nói với anh rồi, anh chàng thợ rèn tội nghiệp ạ! Anh phải sống chứ!

Nghe vậy, người thợ rèn tháo dây thừng quẩn lại và quay về nhà. Trên đường về, anh ta tự nghĩ thầm là hiện nay ở nhà chỉ có đôi khát đang chờ đợi anh. Tốt nhất là treo cổ chết còn hơn là phải chết

đói! Bởi thế, người thợ rèn lại quay vào khu rừng tìm một cành cây to và ném sợi dây thừng lên, rồi buộc một chiếc thòng lọng.

Vừa lúc ấy, ở dưới đất lại xuất hiện người đàn bà da đen. Lần này, bà ta nghiêm khắc nói:

- Tại sao anh không nghe lời ta, hỡi anh chàng thợ rèn?

Người thợ rèn buồn rầu trả lời:

- Bà là ai mà tôi phải vâng lời bà? Gia đình tôi sắp chết cả rồi!

- Không phải chết đói cả đâu mà sợ! Tôi sắp sửa cho anh nhiều tiền, nếu như anh muốn. Nhưng anh phải trả lại ta một cái gì trong nhà của anh mà anh chưa biết.

Quả thật, người đàn bà da đen đưa cho anh chàng thợ rèn một túi tiền. Túi quá nặng, khiến anh không thể nào vác đi một cách dễ dàng được. Anh vui vẻ cảm ơn người đàn bà da đen rồi vội vã mang túi tiền về nhà.

Thấy người thợ rèn bước đi, người đàn bà dặn với:

- Anh thợ rèn ơi, đừng quên lời hứa đấy. Cái gì ở trong nhà mà anh chưa biết là thuộc về ta đấy nhé!

Người thợ rèn về đến nhà. Anh hồi hộp mở cái túi ra, thấy có rất nhiều tiền vàng. Anh mừng rỡ không sao kể xiết.

- Cái túi tiền này đủ làm chúng ta sống hạnh phúc! Vợ người thợ rèn trông tiền vàng kêu lên và vui vẻ chỉ cho chồng thấy một đứa bé gái có mái tóc bằng vàng nằm trên tay: Đó là đứa con gái nhỏ của

họ vừa mới ra đời. Trông thấy đứa bé, người thợ rèn buồn rầu, vì anh biết người đàn bà mong muốn điều gì rồi.

Thấm thoát, đứa bé đã lên bảy tuổi và có tên là cô gái vàng. Một hôm, người đàn bà da đen đi chiếc xe ngựa cũng màu đen, đến nhà người thợ rèn.

- Ta đến đón con gái anh đây! – Bà ta vừa nói với người thợ rèn và lôi tay cô gái vàng lên xe ngựa. Mặc cho cha mẹ và các chị gái cô gái vàng khóc lóc, van xin, người đàn bà da đen vẫn không động lòng thương xót. Bà ta lấy roi đánh ngựa và chiếc xe đen chuyển bánh.

Người đàn bà da đen đưa cô gái vàng đi mãi, đi mãi. Họ đến một khu rừng rậm rạp và dừng lại trước một toà lâu đài màu đen đồ sộ. Bà ta nói với cô gái vàng:

- Trong lâu đài có một trăm căn phòng. Con chỉ được phép vào chín mươi chín căn phòng, trừ căn phòng cuối cùng, nếu con vào căn phòng thứ một trăm, con sẽ bị trừng phạt khủng khiếp. Bảy năm nữa ta sẽ quay lại đây kiểm tra sự trung thực của con.

Nói xong, người đàn bà da đen đi thẳng.

Cô gái vàng sống một mình trong lâu đài không đến nỗi khổ sở. Cô có đầy đủ thức ăn và chín mươi chín căn phòng. Cô không bước vào căn phòng thứ một trăm. Bảy năm đã trôi qua và cô không hề gặp tai nạn gì.

Một hôm, người đàn bà da đen đến và hỏi cô gái vàng:

- Con có vào thử căn phòng thứ một trăm không?

Cô gái vàng trả lời:

- Không ạ!

- Con ngoan lắm. Con đã biết nghe lời khuyên của ta. Bảy năm nữa, ta sẽ quay lại đây. Nếu con giữ được lời hứa, thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Nếu con bước vào căn phòng thứ một trăm thì con sẽ phải chịu những hình phạt khủng khiếp hơn cả cái chết đấy!

Người đàn bà da đen nói xong liền đánh xe đi và bảy năm sau mới quay lại lâu đài. Bảy năm lần thứ hai trôi đi rất nhanh. Ngày cuối cùng của kỳ hạn, người đàn bà da đen sẽ quay lại, cô gái vàng rất sung sướng vì cô đã vâng lời bà ta. Cô tin rằng, cô sẽ được bà ta trọng thưởng. Bỗng nhiên, cô gái vàng nghe thấy tiếng nhạc du dương.

- Ai chơi nhạc hay vậy?

Cô gái ngạc nhiên kêu lên. Cô đi về phía tiếng nhạc và đến cửa căn phòng thứ một trăm, trong phòng vọng ra tiếng nhạc quyến rũ. Cô gái vàng như mất hồn, thần thờ mở cửa căn phòng và bỗng nhiên giật mình, đứng sững lại ở ngưỡng cửa. Trong phòng có mười hai người đàn ông da đen đang ngồi quanh bàn và người đàn ông da đen thứ mười ba đứng phía sau cánh cửa.

- Con bé kia! Con bé kia! Mà đã làm cái gì thế? Ai cho mà vào căn phòng này? – Gã đàn ông da đen thứ mười ba quát lên.

Cô gái vàng khiếp đảm, đứng nép vào cánh cửa và sợ hãi hỏi lại:

- Trời ơi, cháu phải làm gì bây giờ?

Gã đàn ông da đen thứ mười ba gào lên:

- Mày không được nói với bất kỳ ai về chuyện chúng ta ở đây! Nếu mày không giữ mồm, giữ miệng thì mày sẽ phải chịu những hình phạt cực kỳ khủng khiếp! Thôi cút đi! Cút đi! Mày chỉ có câm lặng mới chuộc lại tội lỗi này của mày!

Cô gái vàng kinh hoàng đóng cửa lại. Ngay lúc đó, cô nghe tiếng xe ngựa ngoài sân. Người đàn bà da đen bước vào. Bà ta như đã đoán được chuyện gì, liền hỏi cô gái:

- Con đã nhìn thấy gì ở trong căn phòng thứ một trăm?

Cô gái vàng im lặng lắc đầu.

- Được rồi, nếu mày không muốn nói thì từ nay trở đi, mày sẽ trở thành một kẻ câm. Mày chỉ được phép nói với ta mà thôi!

Người đàn bà da đen dùng dùng nỗi giận và đuổi cô gái vàng ra khỏi lâu đài.

Cô gái vàng ra đi mà chẳng biết mình đi đâu. Cô cứ bước đi hoài, cho đến bãi cỏ xanh. Cô ngồi xuống, nức nở khóc và thiếp đi vì mệt. Lúc ấy, nhà vua trẻ đang đi săn gần bãi cỏ. Ngài trông thấy cô gái vàng xinh đẹp đang ngủ. Nhà vua đem lòng yêu cô gái. Mặc cho cô gái bị câm, nhà vua cứ đưa về lâu đài của mình và phong nàng làm hoàng hậu.

Cô gái vàng sống hạnh phúc trong lâu đài nhà vua. Chưa đến một năm sau, cô sinh được một cậu con trai xinh đẹp, có mái tóc vàng và ngôi sao cũng bằng vàng trên trán. Cả lâu đài đều vui mừng vì có hoàng tử xinh đẹp. Ngay đêm ấy, người đàn bà da đen lần đến giường hoàng hậu và đe dọa:

- Nếu mày không thú nhận là mày đã vào căn phòng thứ một trăm, thì ta sẽ giết chết đứa bé này!

Nghe người đàn bà da đen nói vậy, cô gái vàng hoảng sợ. Nhưng cô chỉ im lặng lắc đầu, vì cô còn nhớ rõ lời đe dọa của gã đàn ông thứ mười ba trong căn phòng thứ một trăm.

Người đàn bà da đen liền mang đứa bé ra bãi cỏ giết đi, bà ta lấy máu của đứa trẻ, bôi lên miệng cô gái vàng, rồi mang xác đứa bé biến mất. Sáng hôm sau, cả lâu đài hoảng sợ vì không tìm thấy hoàng tử nhỏ ở đâu. Mọi người thấy máu dính trên miệng hoàng hậu. "Có lẽ bà ta đã ăn thịt con chăng?", những người hầu cận thì thầm nhận xét với nhau và chẳng có ai to gan nói lên những mối nghi ngờ đó. Nhà vua cũng chẳng thanh minh gì được.

Năm sau, hoàng hậu sinh hạ một cô con gái có mái tóc vàng và có ngôi sao trên trán. Cả lâu đài vui mừng, nhưng ngay sau đó, ai cũng lo mất công chúa nhỏ. Nhà vua sai lính gác cẩn mật phòng hoàng hậu. Nhưng đều phí công. Đêm ấy, người đàn bà da đen lại xuất hiện. Bà ta dọa nạt hoàng hậu:

- Nếu mày không thú nhận là mày đã vào căn phòng thứ một trăm, thì tao sẽ giết con bé này!

Hoàng hậu dằn dụa nước mắt và lắc đầu. Người đàn bà da đen liền mang đứa bé ra bãi cỏ giết đi, bà ta lấy máu của đứa trẻ, bôi lên miệng cô gái vàng, rồi mang xác đứa bé biến mất. Sáng hôm sau, cả lâu đài khiếp sợ. Tin đồn hoàng hậu ăn thịt con đến tai nhà vua. Nhà vua đùng đùng nổi giận và ra lệnh trị tội cô gái vàng. Nhà vua sai người đốt cháy cô gái ngoài thành phố. Cô gái vàng chỉ biết khóc. Cô bị câm nên không nói được nỗi oan ức của mình. Chẳng có ai thương hại hoàng hậu, dù hoàng hậu khóc lóc.

Tên đao phủ dẫn cô gái ra chỗ hành quyết, thì người đàn bà da đen xuất hiện. Bà ta nói với cô gái:

- Hãy thú nhận là đã vào căn phòng thứ một trăm, nếu mày còn chối thì mày phải chịu tội chết!

Cô gái vàng vẫn trơ trơ như đá, cô chỉ lắc đầu để trả lời người đàn bà da đen.

Tên đao phủ trói cô gái vào cột và chất củi đốt. Khi ngọn lửa bùng cháy dưới chân cô gái vàng, thì người đàn bà da đen bỗng nhiên quát to:

- Dập tắt lửa đi! Dập tắt lửa đi!

Nghe thấy tiếng quát, mọi người kinh ngạc. Tên đao phủ dập tắt ngọn lửa và cởi trói cho cô gái vàng. Người đàn bà da đen mang hai đứa trẻ có mái tóc vàng và có ngôi sao bằng vàng trên trán ra. Bà trao hai đứa trẻ cho cô gái vàng và nói:

- Ta nguyên là một vị tiên nữ. Vì ta đã phạm tội, nên thượng đế đày xuống trần. Ta phải tìm ra một cô gái biết im lặng trong nhiều năm, dù cô ta có bị giết, vẫn không nói một lời. Ta đã tìm ra được con. Con xứng đáng là người cùng ta trải qua nhiều thử thách dưới trần gian. Hai đứa con của con vẫn còn sống. Hôm nay ta trao lại cho con. Đó là hạnh phúc của con và cả của ta nữa, vì con đã biết im lặng. Con đã giải thoát cho các con của con và cho ta.

Nói xong người đàn bà da đen đánh xe đi thẳng.

Nhà vua kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình. Cô gái vàng vội kể lại cho nhà vua nghe câu chuyện. Nghe xong, nhà vua cho mời

hai vợ chồng người thợ rèn và các anh, các chị cô gái vàng về lâu dài. Từ đó, họ chung sống với nhau đến trọn đời.

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Truyện Cổ Trung Quốc (2)

Tại một vùng quê nọ, có một lão địa chủ cực kỳ gian tham. Của cải của hắn nhiều như nước, nhưng lòng tham vô đáy luôn luôn xui khiến hắn tìm mọi cách làm giàu thật ráo riết.

Một bữa kia, hắn nằm mơ thấy mình tìm được cách kéo ngày dài thêm sáu tiếng. Từ đó những người thợ cày mỗi ngày sẽ phải làm thêm cho lão sáu tiếng nữa. Nhưng lúc tỉnh dậy thấy đó chỉ là giấc mơ thì hắn cầu trời khẩn phật giúp hắn. Thấy thế, những người thợ cày vừa sợ hãi vừa ngán ngẩm. Họ đã phải làm cho lão mười hai tiếng một ngày, bây giờ lại thêm sáu tiếng nữa thì chết mệt. Mỗi khi làm lụng quá mệt, họ muốn được nghỉ ngơi, nhưng vừa mới vươn vai, đã nghe tiếng quát của hắn:

- Làm đi! Đồ lười! Chưa đến giờ nghỉ!

Bởi thế một hôm bỗng nghe tin có thầy tu đến nhà lão địa chủ giúp lão kéo dài ngày thêm sáu tiếng, mọi người lo lắng lắm, còn với lão địa chủ thì lại hết sức mừng rỡ, lão chạy ra đón thầy tu vào nhà, mời ăn những món cao lương mỹ vị. Sau khi cơm rượu no say, lão tự mình dọn giường nệm cho thầy tu nằm nghỉ.

Sáng hôm sau, thầy tu tỉnh dậy, lão đã lập cập nói:

- Bạch thầy, lâu nay con ngày đêm cầu trời khẩn phật, nhưng hôm nay xin thầy giúp con một việc.

Rồi lão giải bày ý muốn của lão. Nghe xong thầy tu đáp:

- Thượng đế đã thấu nỗi lòng con. Giờ đây, mọi việc phụ thuộc vào con. Tự con phải làm trước tất cả mọi người, tất cả số giờ con muốn, mà phải làm liên tục, làm xong mới được nghỉ. Tới khi đó ước muốn của con sẽ thành sự thật.

Lão địa chủ nghĩ bụng: “Bọn thợ cày đói khát ngày nào cũng phải làm hai mươi tiếng, còn ta chỉ phải làm một lần hai mươi sáu tiếng thì có sao. Sau đó, ta sẽ bắt bọn chúng phải làm hai mươi sáu tiếng một ngày. Rồi ta sẽ trở nên giàu nhất thiên hạ”

Không chậm trễ, lão địa chủ tham lam đi ra cánh đồng. Thầy tu hộ tống lão. Tên nhà giàu đến chỗ ruộng lạc và cuốc. Giờ đầu, lão làm việc vui vẻ sảng khoái. Giờ thứ hai lão bắt đầu thấy mệt, định nghỉ tay. Nhưng thầy tu khẽ quát:

- Làm đi! Đồ lười! Chưa đến giờ nghỉ!

Lão nhà giàu thở hổn hển tiếp tục công việc. Mặt trời lên tới ngọn tre, lão địa chủ đã đầm đìa mồ hôi. Lão không còn trông thấy cánh thợ cày đã ngừng tay xem lão cuốc. Đã mấy ai trong đời thấy lão làm việc! Lão địa chủ lấy ống tay áo lau mồ hôi, muốn hỏi thầy tu xem đã làm được bao lâu, nhưng không đủ sức.

Thầy tu lại quát:

- Làm đi! Đồ lười! Nhìn bóng nắng xem, mi mới làm chưa được ba tiếng đồng hồ.

Một đôi lần lão địa chủ vung cuốc lên, người lão đảo. Lão mệt quá, ngã gục xuống ruộng. Lão vẫn muốn vớ lấy chiếc cuốc nhưng không nâng nổi lên nữa. Lão dừng tay cố bới đất. Tay lão rớm máu, lão hỏi thầy tu:

- Bạch thầy, con đã làm được mấy giờ?

Thầy tu đáp:

- Bốn tiếng nữa mới tới trưa.

Nghe nói vậy, lão ngất lịm.

Mọi người đặt lão lên cáng, đưa về nhà. Ngày hôm ấy không ai làm việc trên cánh đồng của lão. Còn thầy tu cũng biến mất.

Nghe nói ông thầy tu không phải là ai xa lạ, mà là một bác nông dân đóng giả. Từ đó mọi người chế nhạo gọi lão địa chủ là “lão ngày dài”. Mỗi lần trông thấy lão đi trên đường, người ta lại chỉ trỏ bảo nhau:

- Nhìn kìa, Lão ngày dài đang đi đấy!

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Thần Thoại La Mã Và Hy Lạp (1)

Lời nói đầu:

Giống như những em bé luôn háo hức đặt ra cho người lớn những câu hỏi không bao giờ dứt về mọi vật xung quanh chúng; các dân tộc khi mới hình thành cũng đặt ra cho mình những câu hỏi về thế giới vạn vật để họ tự trả lời. Dường như nhu cầu tìm hiểu ngọn nguồn của vạn vật là một nhu cầu tự nhiên của mỗi con người và mỗi dân tộc. Và những câu trả lời sơ khai đó chính là triết lý nguyên thủy của các dân tộc. Mỗi dân tộc đều có cách lý giải của riêng mình về sự tạo thành thế giới. Và một trong những dân tộc đã để lại cho loài người một cách lý giải độc đáo và sinh động là dân tộc Hy Lạp. Cách lý giải của họ đã thể hiện thành một hệ thống truyền thuyết và thần thoại vô cùng hấp dẫn, góp phần làm phong phú cho tâm hồn nhân loại. Tìm hiểu hệ thống thần thoại này sẽ mãi mãi là một điều bổ ích và lý thú cho mỗi tâm hồn chúng ta... o O o

Người Hy Lạp cổ xưa kể rằng khi khai thiên lập địa khởi thủy có ba vị Thần linh: Thần Hỗn Mang Khaos, Nữ Thần Đêm tối Nyx và Thần Ái tình Eros.

Thần Hỗn Mang kết hợp với Nữ Thần Đêm tối sinh ra Thần Định Mệnh. Thần nhân này đui hai mắt, có quyền thống trị, mỗi khi phán quyết một điều gì lại ghi trên một quyển sách bằng đồng. Các Thần

nhân sau này có thể dùng quyền lực của mình ngưng việc thi hành những phán quyết đó, nhưng không thể cưỡng lại.

Sau khi sinh ra Thần Định Mệnh, thần Khaos sinh ra Nữ Thần Đất Gaia và Thần Tartaros tối tăm-Đây là một vực thẳm u tối ở kề bên Trái Đất. Tiếp đó Gaia lại sinh ra Thần bầu trời trải rộng bao la (hay còn gọi là Thần Thiên Vương) Ouranos, vị thần này ra đời lại dang rộng cánh tay bao bọc lấy cả Trái Đất rộng lớn. Như vậy theo quan niệm của người Hy Lạp cổ xưa thì đất sinh ra trời chứ trời không phải sinh ra đất dù bầu trời rộng hơn đất rất nhiều. Sau đó nữ thần Đất Gaia lại sinh ra núi non hùng vĩ vươn mình lên tận trời xanh, rồi lại sinh tiếp thần Biển Cả Pontos đổ nước tràn ra khắp bề mặt Trái Đất và quanh năm vỗ sóng. Nữ Thần Gaia cũng sinh ra những thần nhân khổng lồ và độc long Cyclopes.

Ouranos kết hợp với mẹ mình là Nữ thần Đất Gaia sinh ra sáu người con trai(Titan) và sáu người con gái, tất cả đều là các thần khổng lồ hùng mạnh và đáng sợ. Sáu nam thần gồm có: Okeanos, Ceus, Hyperion, Japet, Cryos và Cronus. Sáu nữ thần là: Tethys, Rhea, Themys, Mnemosyne, Phoibe, Thaya...Sau đó, Gaia lại sinh thêm Briare và Gyas là hai thần nhân đại lực mỗi người có năm mươi đầu và một trăm tay.

Thần thoại Hy Lạp kể lại rằng sau đó vì tức giận các con mình mà thần Ouranos đạp hết các con xuống vực thẳm Tartare, nhốt họ dưới đáy sâu trong lòng đất âm u, tức là trong bụng nữ thần Đất Gaia, cấm không cho nhìn thấy ánh sáng ban ngày. Gaia, mẹ của họ vô cùng đau khổ vì gánh nặng trong bụng làm bà đau đớn. Tức giận, Gaia chế ra một lưỡi hái và kêu gọi các con trả thù, nổi dậy chống lại cha. Tuy nhiên, các con bà đều không dám làm theo lời mẹ, chỉ có người con út là Thần Cronus là dám nổi loạn và được giao nhiệm vụ

này. Cronus với sự giúp đỡ của mẹ, đã chém cha mình là Ouranos bị thương, bắt giam ông xuống Địa Ngục, sau đó thay thế Cha mình trị vì vũ trụ. Máu của Ouranos chảy xuống đất sinh ra ba nữ thần Đại Nộ Furies.

Để trừng phạt tội lỗi của Cronus, Nữ thần Bóng Đêm Nys đã sinh một bầy thần khủng khiếp: Thanatos - Thần Chết, Erys - Nữ thần Bất Hoà, Ates - Nữ thần Dối Trá, Kes - Nữ thần Tàn Sát, Hypnos - Thần Ngủ cùng với bầy đoàn bóng ma tăm tối, Nemetyss - Nữ thần Báo Thù và nhiều thần khác. Các vị thần này chuyên đi gieo rắc nỗi kinh hoàng, sự tan vỡ, dối trá, giao rắc sự tranh chấp và bất hạnh cho thế giới mà Cronus đã chiếm đoạt quyền ngự trị của cha mình.

Cronus lấy chị gái mình là Nữ thần Rhea và lên ngôi trị vì thay cho Ouranos. Với mặc cảm giết cha, Cronus luôn luôn lo sợ là quyền lực của mình sẽ không tồn tại lâu. Thần bị ám ảnh bởi một ý nghĩ cho rằng rồi sẽ có lúc đến lượt các con mình sẽ nổi loạn lật đổ thần như thần đã làm với chính cha mình. Thế là hễ Rhea sinh được người con nào, Cronus lại nuốt ngay người ấy vào bụng không chút thương xót. Ba người con đầu là Demeter, Hestia và Poseidon đều chịu số phận đó. Đến khi Rhea hạ sinh Zeus và Hera thì Cronus chỉ nuốt được Hera còn Zeus thì bị Rhea đánh tráo bằng một cục đá. Sau đó theo lời khuyên của mẹ là Gaia, Rhea bỏ trốn đến hòn đảo Crete trên Địa Trung Hải. Nàng giao Zeus cho các Nữ thần Sơn Thủy nuôi dưỡng. Đứa bé Zeus lớn lên trong sự thương yêu chăm sóc của hai nữ thần; được bú sữa của con dê cái Amalthea; từng đàn ong bay lên đỉnh núi và hai nữ thần Sơn Thủy lấy mật của chúng cho chàng; trong khi đó các tu sĩ của Cybele thay nhau nhảy múa, ca hát ngăn không cho tiếng khóc của Zeus lọt đến tai Cronus.

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Phần 4

Ngày xưa, có một người sinh được bảy con trai, nhưng không có con gái, cầu cũng chẳng được. Mãi về sau, vợ có mang, bác ta chứa chan hy vọng, quả nhiên đứa con ra đời là gái. Hai vợ chồng mừng lắm, nhưng đứa con lại bé quá. Vì thấy con yếu ớt, bố mẹ định làm phép rửa tội gấp cho con. Bố vội sai một đứa con trai chạy ra suối lấy nước. Sáu đứa kia cũng đi theo. Bảy đứa tranh nhau múc nước, cái bình lẫn xuống nước. Chúng không biết làm thế nào, không đứa nào dám về nhà. Thấy con mãi không về, bố sốt ruột, nói:

- Mấy thằng ranh lại mãi chơi quên múc nước rồi.

Bố sợ con gái nhớ chết không được chịu phép rửa tội, phát cáu, rửa con:

- Ước gì cả bảy thằng hoá ra quạ tất!

Vừa nói buông lời thì nghe thấy tiếng vỗ cánh trên đầu và bảy con quạ đen như than bay liệng. Bố đã trót rửa rồi, hối lại không kịp nữa. Hai vợ chồng buồn vì mất bảy đứa con, nhưng được an ủi đôi phần vì thấy đứa con gái quý mỗi ngày một khoẻ lên và đẹp ra. Bố mẹ giữ kín, giấu không cho cô biết chuyện. Mãi sau cô nghe thấy láng giềng xì xào rằng cô đẹp thật, nhưng vì cô mà bảy anh cô phải khổ, thì cô mới biết rằng mình có anh. Bố mẹ không thể giấu con

được nữa, nói tránh ra rằng đó là lòng trời, và cô sinh ra chẳng có tội gì.

Nhưng cô em hàng ngày vẫn bị lương tâm cắn rứt và quyết tâm giải thoát các anh khỏi phù phép. Cô bứt rứt lắm, trốn nhà ra đi khắp nơi mong tìm ra tung tích các anh để giải thoát các anh bằng mọi cách. Cô chỉ mang theo một chiếc nhẫn nhỏ làm vật kỷ niệm của cha mẹ, một cái bánh mì để ăn, một bình nước nhỏ để uống và một cái ghế con để ngồi cho đỡ mỏi.

Cô đi mãi, đi mãi, đi đến tận cùng thế giới. Cô đi tới mặt trời, nhưng mặt trời nóng quá. Cô vội rời mặt trời và chạy tới mặt trăng, nhưng mặt trăng lạnh lẽo quá. Cô bé vội quay gót, đi tới các vì sao. Các vì sao tiếp cô niềm nở, vì nào cũng ngồi trên một cái ghế con. Sao Mai đứng dậy, cho cô một cái xương nhỏ và bảo cô:

- Không có cái xương nhỏ này thì con không thể nào mở được núi Thủy Tinh là chỗ ở của các anh con.

Cô bé cầm cái xương, lấy khăn bọc cẩn thận, rồi đi mãi đến núi Thủy Tinh. Cửa núi đóng. Cô cởi khăn tay ra để lấy cái xương, nhưng không thấy nữa. Thế là cô đã đánh mất món quà của vì sao tốt bụng. Làm thế nào bây giờ? Cô muốn cứu các anh mà chìa khoá núi đã mất rồi. Cô bèn rút dao ra, cắt một mẫu ngón tay đút vào ổ khoá, thì mở được khoá. Cô bước vào, thấy một người lùn ra hỏi:

- Con đến tìm gì ở đây?

- Con tìm các anh con là bảy con quạ.

- Bây giờ các ông quạ đi vắng, nhưng nếu con muốn chờ các ông về thì con vào đây.

Người lùn sắp món ăn tối cho bảy ông quạ vào bảy cái đĩa nhỏ và đặt bảy cái cốc nhỏ. Cô bé ăn ở mỗi đĩa một miếng và ở mỗi cốc một hớp. Cô thả cái nhẫn mang theo vào cốc cuối cùng. Chợt cô nghe thấy ở trên không có tiếng vỗ cánh.

Người lùn liền nói:

- Các ông quạ đã về đó!

Các ông quạ về thật. Mỗi ông đi tìm cốc đĩa của mình để ăn uống. Hết ông nọ đến ông kia hỏi:

- Ai đã ăn ở đĩa của tôi? Ai đã uống ở cốc của tôi? Nhất định có người đụng đến cốc đĩa này.

Khi con quạ thứ bảy uống hết cốc, thì nó thấy cái nhẫn. Nó nhìn nhẫn chăm chăm và nhận ra là cái nhẫn của mẹ, bèn nói:

- Cầu chúa cho em chúng ta ở đây thì chúng ta được giải thoát.

Quạ vừa nói xong, cô bé đang đứng sau cửa liền bước vào. Tức thì đàn quạ lại hoá ra người. Anh em ôm chặt lấy nhau hôn nhau mãi, rồi vui vẻ cùng nhau lên đường về nhà.

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Phần 5

Ngày xưa, có một khu rừng đen, rất nhiều thú dữ, rắn độc, thường ra bắt người ăn thịt. Người qua lại đều phải đi vòng quanh rất xa. Các thợ đi săn xa gần đều không ai dám đến săn bắn ở rừng đen, vì nửa năm trước đây đã có hai người đi săn trẻ tuổi bị hổ báo ăn thịt. Việc đó làm cho mọi người đi săn lo lắng và hồ thẹn, nhưng không tìm được cách nào tốt để trừ hại tận gốc.

Lúc đó, có một người đi săn trẻ tuổi tên là Cát Linh đã có một chú ý riêng. Mỗi khi có người nhắc tới khu rừng đen, Cát Linh đều bỏ đi không nói không rằng. Tối tối dưới trăng Cát Linh luyện tập cung tên suốt cả đêm. Một trăm ngày sau, tài bắn cung của Cát Linh đã đạt đến mức tài giỏi, phi thường. Trong vòng một trăm hai mươi bước, chàng bắn trăm phát trúng cả trăm. Nhưng việc đó, ngoài mẹ chàng ra, thì không một ai biết.

Một hôm, trời vừa sáng, Cát Linh đã mang cung tên vào một khu rừng nhỏ tìm súc vật để thử tài bắn của mình. Rừng hoang vắng, một con thỏ cũng không thấy. Cát Linh hơi sốt ruột, chàng chợt ngẩng đầu lên nhìn thấy một con chim ưng hung ác đang lao vút như tia chớp săn đuổi một con chim bách linh xinh đẹp. Muốn cứu chim bách linh, trừng trị chim ưng hung ác, Cát Linh liền giương cung lắp tên. Chỉ nghe một tiếng “vút”, mũi tên nhọn đã xuyên qua đầu con chim ưng. Chim bách linh được cứu thoát.

Cát Linh trong lòng vui sướng, định quay về nói cho mẹ rõ. Bỗng nhiên trước mặt chàng hiện ra cô gái cực kỳ kiều diễm, quần áo sáng lấp lánh. Cát Linh chợt nhớ tới chuyện Liên Hoa Thánh Nữ mà các cụ già thường nói tới. Chàng bất giác vừa lo vừa mừng, đứng ngẩn ra một lát, vừa định nói thì cô gái đã lên tiếng trước:

- Hỡi chàng trẻ tuổi nhân từ, ta chính là Liên Hoa Sơn Thánh Nữ. Vừa rồi chàng đã cứu ta, ta cảm ơn chàng. Chàng nói đi, chàng muốn gì ta sẽ làm cho chàng vừa ý.

Cát Linh vui vẻ nói lên mong ước của mình:

- Tôi không mong muốn có một cái gì khác, chỉ cần có con ngựa tốt là đủ rồi.

- Được lắm, ta biết có một con ngựa tốt nhất trên đời. Đó là con thần mã, ai được nó, người đó sẽ hạnh phúc.

Tiên nữ giơ tay chỉ, nói tiếp với Cát Linh:

- Từ đây đi thẳng về hướng Bắc, chàng sẽ tới một cái hồ. Ngày ngày khi mặt trời mọc, thần mã sẽ chạy tới bên hồ uống nước, khi đó, chàng sẽ bắt giữ lấy ngựa. Nhưng chàng nhớ kỹ, thần mã muốn vùng vẫy thế nào chàng cũng không được thả nó.

Đôi mắt Cát Linh sáng lên, vừa chớp mắt, tiên nữ đã biến mất, chỉ thấy một con chim bách linh xinh đẹp bay ngang qua đầu. Cát Linh đứng ngẩn người ra một lát, nhớ ít lời Liên Hoa Thánh Nữ vừa nói, chàng thấy trong lòng vui sướng dạt dào, bèn cất bước chạy như bay về nhà.

Bà mẹ thấy Cát Linh mặt mày hớn hở chạy về, liền hỏi:

- Con ơi, có việc gì vui, hãy nói cho mẹ biết đi! Phải chăng con đã luyện tập cung tên thành thạo?

Nhìn khuôn mặt hiền từ đầy vết nhăn nheo của mẹ, Cát Linh ngập ngừng, nhưng rồi cũng đem chuyện gặp tiên nữ và ý định của mình ra nói cho mẹ nghe. Bà mẹ vừa mừng, vừa lo, nói:

- Ngày mai chỉ một mình con vào khu rừng đen à? Chà, phải cẩn thận đấy con. Bắn cung phải thật trầm tĩnh.

Cát Linh nói:

- Con rõ rồi mẹ ạ. Mẹ cứ yên lòng, đừng sợ mẹ ạ!

Bà mẹ hơi do dự, nhưng không muốn giữ con ở lại bên mình. Im lặng một lát rồi bà bình tĩnh nói với Cát Linh:

- Con cứ đi đi! Hãy cố gắng vì mọi người, diệt cho hết loài thú dữ.

Hôm sau Cát Linh đến từ biệt mọi nhà. Một số người đi săn già nhất định đòi đi theo Cát Linh, Cát Linh sợ nguy hiểm nên kiên quyết từ chối. Nhưng những người đi săn trung thành nhất định chẳng muốn cho Cát Linh một mình dấn thân vào nơi nguy hiểm. Cuối cùng Cát Linh phải bằng lòng cho ba người đi săn trẻ tuổi, khỏe mạnh, có kinh nghiệm cùng đi. Những người đi săn khác đều lặng lẽ kéo nhau tới tụ tập dưới chân núi để tiễn giúp đỡ.

Lại nói đến Cát Linh và ba người bạn đi săn trẻ tuổi tiến vào khu rừng đen. Rừng tối âm u, không một tiếng động. Cát Linh sốt ruột đi sục sạo khắp nơi, nhưng không thấy dấu vết hổ báo. Cát Linh vui vẻ cất tiếng reo lên. Bỗng một trận gió dữ dội nổi lên giữa rừng sâu. Cát Linh nhìn về phía trước, một con hổ đang băng qua rặng cây thấp, chồm thẳng tới. Chàng giương cung, một mũi tên đã xuyên

qua mắt trái hổ. Hổ đau đớn quá gầm lên, núi rừng chuyển động. Hổ chồm mạnh lên, ngã lăn xuống đất. Ba người đi săn cùng xông lên dùng kiếm chém chết hổ. Giữa lúc đó, trên đầu họ có những tiếng “phì, phì” rít lên. Một con trăn hoa đen, mình to bằng miệng bát từ trên cây cổ thụ trườn xuống, chớp mắt đã quấn chặt lấy ba chàng đi săn trẻ tuổi, chiếc lưới đỏ lờm dài hàng thước của nó vươn ngay tới mũi một người đi săn... Cát Linh vội tránh sang bên, “vút”, một mũi tên bay đi bắn trúng đầu con trăn. Con trăn quằn quại vung mình ra, ba người cùng ngã lăn xuống đất.

Cát Linh vội vàng chạy tới nhìn, hai người đã tỉnh lại nhưng một người đổ máu mũi đã chết. Cát Linh ôm bạn, trong lòng rất đau thương, những giọt nước mắt nóng hổi từ từ lăn trên đôi mắt. Giữa lúc đó, chợt nghe sấm vang lên làm cho rừng lở, đất nghiêng. Một con báo đốm vàng hung dữ từ trong rừng sâu nhảy vọt ra. Cát Linh vội vàng đặt người chết xuống, giận thét lên:

- Được lắm, cứ lại đây!

Chàng nhắc cung tên dưới đất. “Vút, vút, vút” ba mũi tên bắn đi, hai mũi tên đâm trúng mắt, mũi tên sau cùng trúng giữa trán. Con báo chồm lên gầm gừ dữ dội như sấm. Cát Linh nhảy tới, một mũi kiếm đâm sâu vào ngực con báo đốm vàng rồi liên tiếp mấy mũi tên nữa đâm xuống...

Cát Linh đứng sừng sững như thần, cất tiếng hô lớn cho đến lúc không còn nghe thấy động tĩnh gì mới bước đi về phía người bạn đã chết. Lúc này những người đi săn tụ tập ở dưới chân núi đã leo lên núi, vui mừng ôm lấy Cát Linh, thân thiết ôm chàng, khênh kiệu chàng lên. Một lát sau, thấy người trai trẻ chết ngất đã dần dần tỉnh lại, mọi người ôm chầm lấy Cát Linh. Cát Linh mình đầy máu me quay về nhà, thuật lại kỹ càng công việc đã qua cho mẹ nghe. Mẹ

già ôm chầm lấy Cát Linh vào lòng, hôn lên trán chàng và ứa nước mắt – những giọt nước mắt hạnh phúc.

Hôm sau Cát Linh đem mẹ đến gửi ở nhà một người đi săn già rồi từ biệt mọi người, một mình nhắm thẳng hướng ra đi. Cát Linh đi suốt ba ngày đêm, không biết đã trải qua bao gian nan nguy hiểm, cuối cùng đã tới bên hồ. Cát Linh ẩn núp bên đám cỏ rộng ven hồ. Mặt trời vừa nhô lên, bỗng nhiên một trận gió thổi tới, một con ngựa bờm dài đen nhánh từ trên không trung hạ xuống. Không chờ ngựa đứng vững, Cát Linh đã ra khỏi bụi cỏ tung người nhảy lên mình ngựa. Thần mã hí lên một tiếng dài, gục đầu định hất chàng xuống đất. Nhớ lời tiên nữ, Cát Linh ôm chặt lấy mình ngựa, mặc thần mã lồng lên thế nào cũng không buông tay.

Bỗng nhiên thần mã bay vút lên không, bay khỏi chín tầng mây rồi bất thành linh lao xuống đất. Mấy lần như vậy, Cát Linh cũng không bị rơi xuống. Lúc đó thần mã mới dừng lại, nói với Cát Linh:

- Thưa chủ nhân đừng cảm, người muốn đi đâu?

Cát Linh nói:

- Tùy ý người. Ta muốn được xem mọi người trên thế gian này sinh sống ra sao, ta muốn tận mắt nhìn thấy niềm sung sướng cũng như sự không may của họ... Đi thôi, muốn đi đâu trước cũng được.

Thần mã liền bay lên trên không như một đám mây. Một lát sau hạ xuống một Hãn quốc có núi non vây quanh. Thần mã dừng lại nói:

- Thưa chủ nhân, ngài hãy đi xem đi. Khi nào cần, ngài chỉ gọi một tiếng tôi sẽ đến ngay.

Cát Linh xuống ngựa, một mình đi thẳng về phía trước. Chàng thấy rất nhiều người nằm ngoài lều vải, một bà cụ già đang giơ hai tay hứng nước đá uống. Chàng tò mò bước tới trước hỏi:

- Cụ ơi, có chuyện gì xảy ra vậy?

Bà cụ đỡ đầu nhìn chàng lắc đầu đau đớn nói:

- Hỡi người khách lạ, người không biết rằng ở đây chúng tôi sắp chết khát rồi sao?

Cát Linh sợ hãi hỏi lại:

- Xin cụ hãy nói cho cháu biết rõ ở đây đã có chuyện gì không may xảy ra vậy? Cháu xin vui lòng giúp đỡ!

Bà cụ thở dài:

- Không giúp được đâu. Người nhìn xem ở dưới chân núi phía Tây kia có một dòng suối phải không? Bên cạnh còn có một cái hồ. Hồ nước đó chính là nguồn sống của chúng tôi. Ai ngờ đâu mấy hôm trước đây có một con mãng xà ở đâu tới, đến hôm nay nó ăn thịt mấy người rồi, không ai dám đến lấy nước nữa...

Bà cụ già lại khóc. Cát Linh tức giận nói:

- Để cháu đi. Xem nó làm gì được cháu?

Chàng vừa nói vừa xách một chiếc thùng gỗ lớn bước đi. Bà cụ vội nhòe dậy, định giữ chàng lại, nhưng không kịp nữa. Cụ đã kiệt sức ngã lún xuống đất, hai tay bưng mặt khóc thảm thiết. Cát Linh rảo bước nhanh đến chân núi phía Tây, quả nhiên nhìn thấy một con mãng xà lớn nằm cuộn khúc dưới chân núi lặng lẽ nhìn Cát Linh.

Cát Linh đang hoảng mức đầy thùng nước rồi quay về chỗ bà cụ, sung sướng kêu lên:

- Nước đã có, bà con lại uống nước!

Mọi người liền vây ngay lấy, mỗi người một ngụm, chỉ lát sau đã uống cạn thùng nước. Tin này truyền đi rất nhanh. Già, trẻ, lớn, bé, xa gần đều chạy xô tới như một cơn gió để xin uống nước. Nhưng nước trong thùng không còn một giọt nào. Nhìn mỗi người nét mặt vỡ vàng, buồn rầu, Cát Linh thấy trong lòng nóng như lửa đốt, liền lập tức xách thùng chạy mau ra bờ hồ. Mãng xà khế nhúc nhích tấm thân nặng nề, trợn trừng hai con mắt đỏ như máu, khe khẽ rít lên. Cát Linh mức đầy thùng nước đem về coi như không có chuyện gì. Thùng nước thứ hai cũng chỉ trong nháy mắt đã cạn khô. Lúc này mọi người đã ba bề bốn bên kéo đến rất đông, ngay cả Khả Hán, cũng cuời ngựa tới,

Cát Linh nói với mọi người:

- Để bà con được yên ổn, tôi xin đi giết con mãng xà hại người này!

Cát Linh vừa đi tới bờ hồ, con mãng xà đã giận dữ nói:

- Hai lần ta đã làm ngơ cho nhà ngươi, giờ ngươi lại tới đây làm gì nữa? Được lắm, lần này ta sẽ nuốt sống ngươi!

Nói đoạn, mãng xà há hốc cái miệng to như chậu máu phun ra luồng khói đen tanh nồng nặc, Cát Linh vội cúi xuống tránh khỏi, rồi lùi lại mấy bước, hét:

- Hãy coi mũi tên của ta!

Vút! Vút! Vút! Ba mũi tên đều bắn xuyên qua miệng con mãng xà. Làn khói đen lập tức biến mất, đuôi mãng xà quật xuống đất, "bach bach" nửa thân trên cất cao lên, nhưng một lát sau đã gục xuống chết trên mặt đất. Thấy Cát Linh dũng mãnh như vậy, Khả Hãn muốn giữ chàng lại, hứa sẽ cung cấp cho chàng rất nhiều bò, ngựa, phong chàng làm quan. Những mục dân được chàng cứu sống đều ứa nước mắt xin chàng ở lại, Cát Linh phải tìm lời khéo léo để tạ từ.

Cát Linh từ biệt mọi người, rồi men theo lòng núi hẹp đi thẳng một mạch. Nhớ tới Thần mã, chàng cất tiếng gọi. Thần mã lập tức từ không trung bay xuống, hiện từ trước mặt chàng. Cát Linh cưỡi lên lưng Thần mã bay lên không trung. Không biết đã trải qua bao nhiêu ngày, cũng không biết đã đi bao nhiêu đường đất, Cát Linh nhìn thấy nhiều sự vật mới, đã gặp nhiều người tốt, người xấu. Cuối cùng chàng tới một đất nước xa lạ.

Hôm đó, đúng ngày ba công chúa con gái của Quốc vương chọn chồng trên đài cao. Mở đầu là cuộc thi cưỡi ngựa, thi bắn cung. Mấy trăm chàng trai trẻ tuổi, mặc áo quần lộng lẫy đang chăm chú lắng nghe tiếng trống lệnh...

"Tùng... tùng... tùng..." tiếng trống vang lên, cuộc đua ngựa bắt đầu. Cát Linh mỉm cười nhìn những chàng trai trẻ đang cưỡi ngựa phi như điên như dại. Mọi người đã phi xa rồi, chàng mới cất mình nhảy lên ngựa phi theo. Chỉ một lát, những con ngựa khác đã rút lại phía sau, chàng tới đích giữa những tiếng hô reo nồng nhiệt của mọi người. Tiếp đó là cuộc thi ngựa bắn cung. Điều này làm cho Cát Linh có chút ít lo lắng vì vừa phi ngựa vừa bắn cung không phải là chuyện dễ, hơn nữa, chàng chưa hề luyện tập qua. Nhưng Cát Linh không hề nao núng, chờ mọi người bắn xong chàng mới bước ra cúi chào quốc vương, rồi lên ngựa phi thẳng về phía trước một đoạn

đường, chàng quay lại nhìn đúng bia để bắn liền chín phát. Chín mũi tên đều xuyên qua hồng tâm. Quốc vương trong lòng rất kinh ngạc. Mọi người reo lên khen ngợi. Những người dự thi bắn cung đều đứng ngây ra như tượng gỗ, há hốc miệng không nói nên lời.

Quốc vương cho gọi Cát Linh tới. Vừa thoát nghe nói Cát Linh là một người đi săn nghèo khó ở nơi xa, Quốc vương xa xăm mặt xuống nói:

- Thôi hãy cầm lấy! Đây là lễ vật mà người được thưởng. Thôi người đi đi.

Cát Linh tức giận quay ra.

Bây giờ đến lúc ba công chúa con của Quốc vương tung tú cầu chọn chồng. Tất cả mọi chàng trai trẻ đều theo lệnh của Quốc vương lần lượt đi qua dưới chân đài. Công chúa cả và công chúa hai đã chọn đúng được các quan đại thần. Nhưng công chúa thứ ba vẫn chưa ném quả tú cầu xuống cho ai. Đứng bên cạnh, Quốc vương sốt ruột nói:

- Con, sao con chưa ném tú cầu đi? Chẳng lẽ không có ai hợp ý với con sao?

Công chúa thứ ba hình như không nghe thấy lời Quốc vương nói, hai mắt nàng chăm chú nhìn xuống đài tìm người trai trẻ quý yêu. Cát Linh cười lên lưng Thần mã là người cuối cùng đi dưới chân đài cao. Bỗng đâu một trái tú cầu ngũ sắc từ trên cao ném xuống đầu chàng. Lập tức có mấy cô con gái áo hồng chạy đến trước mặt chàng, chẳng nói chẳng rằng, kéo chàng đến gặp Quốc vương.

Quốc vương nhận ra Cát Linh, quay đầu nhìn lại cô công chúa thứ ba rồi buồn bã nói:

- Công chúa đã lựa chọn nhà người thì nhà người hãy đưa công chúa đi.

Thấy công chúa thứ ba xinh đẹp, tính tình hiền hậu, cử chỉ khoan thai, điềm đạm, không như công chúa cả và công chúa thứ hai, Cát Linh thấy được người vợ như vậy cũng rất đáng quý, nên nhận lời.

Cát Linh và công chúa thứ ba ở trong một túp lều vải cũ. Quốc vương chỉ cho vợ chồng mười con dê, ngoài ra không có gì khác. Cô công chúa thứ ba cũng chẳng để ý nữa, ngày ngày nàng chăm chỉ làm lụng, giúp người nghèo may vá thêu thùa. Hàng ngày Cát Linh vào tận những khu rừng xa săn bắn. Hai người sống một cuộc đời vui vẻ và hạnh phúc.

Được ít lâu sau, bỗng nhiên Quốc vương mắc bệnh nặng. Các thầy thuốc nổi tiếng trong nước đến thăm bệnh đều nói rằng không thể cứu chữa được nữa. Bệnh tình của Quốc vương ngày càng nguy ngập, các đại thần lạng lẽ tránh đi nơi khác, còn lại một mình Quốc vương đau đớn rên la trên giường bệnh. Biết mình khó qua khỏi, Quốc vương liền lớn tiếng kêu hai phò mã và công chúa, nhưng chờ đến trưa vẫn chẳng thấy người. Té ra các phò mã và công chúa, nhân lúc Quốc vương bệnh tình nguy kịch đã lấy trộm rất nhiều của cải, châu báu của Quốc vương rồi bỏ trốn đi nơi khác.

Cô công chúa thứ ba nghe tin Quốc vương bị bệnh nặng, liền vội vã đến thăm hỏi. Thấy công chúa thứ ba, Quốc vương trong lòng buồn rầu, lệ ứa rờn rờn. Cô công chúa thứ ba chăm sóc Quốc vương một ngày một đêm, thấy bệnh tình không giảm, liền chạy về

nhà báo cho Cát Linh rõ. Nhìn nét mặt sầu khổ của vợ, Cát Linh không yên lòng bèn an ủi nàng:

- Không nên quá lo lắng, để ta nghĩ cách xem!

Cát Linh bước ra ngoài, nói với con Thần mã vừa phi tới:

- Hiện nay Quốc vương bệnh tình nguy kịch, người biết ở đâu có linh chi không?

Thần mã nói:

- Biết! Ở đây đi thẳng về hướng đông, trên đỉnh một ngọn núi cao có một loại cỏ linh chi trị được bách bệnh. Nhưng trước hết, chủ nhân phải giết được con sư tử chín đầu, rồi sau đó mới lấy được cỏ tiên.

- Cứ đi thử xem sao, biết đâu ta chẳng làm được!

Cát Linh từ biệt vợ yêu quý, cưỡi lên lưng Thần mã, như một mũi tên lao vọt lên không, bay thẳng về phía đông. Lát sau, tới một trái núi chắn ngang đường đi, Thần mã dừng lại trên một tảng đá bằng phẳng ở lưng chừng núi, nói với Cát Linh:

- Thưa chủ nhân đã tới rồi. Xin chủ nhân hãy lên một mình.

Cát Linh nhìn đỉnh núi cao ngút tầng mây:

- Người không đưa ta lên được nữa à?

Thần mã lắc đầu:

- Thưa chủ nhân không được. Trái núi này tôi không bay tới.

Không còn cách nào khác nữa, Cát Linh đành xuống ngựa mang hết tài leo núi, leo lên như một con khỉ. Một vách đá trơn tuột, không một chỗ bám víu, phía trên nhô ra một cây tùng cổ thụ. Cát Linh nẩy ra một kế, buộc một sợi dây thừng dài vào đuôi mũi tên rồi dùng hết sức bắn đi. Mũi tên cắm vào thân cây. Cát Linh kéo căng dây ra thử, rồi bám vào đó leo lên. Từ sáng sớm cho đến lúc mặt trời lặn, Cát Linh mới lên được tới đỉnh núi. Một con sư tử đen khổng lồ chín đầu đang nằm ngủ cạnh tảng đá xanh to, ngáy ầm ầm như sấm. Cát Linh vội lấy cung tên nhắm thẳng vào giữa đầu sư tử bắn một phát. Sư tử đau quá, tỉnh hẳn ngủ, nhìn Cát Linh gầm lên một tiếng làm núi rung đất chuyển. Cát Linh bị choáng váng, suýt ngã xuống đất.

Nhân lúc kẻ thù chưa kịp chồm tới, Cát Linh đem hết dũng khí ra sức bắn mạnh liên tiếp tất cả số tên còn lại vào sư tử đen chín đầu. Sư tử đau quá rống lên, dùng hết sức nhảy chồm tới. Không ngờ dùng sức quá mạnh nên nó ngã lăn xuống dưới chân núi mà chết. Cát Linh tìm thấy hai cây cỏ tiên bên cạnh tảng đá xanh, liền nhổ hết cả, cẩn thận cất vào trong áo, rồi từ trên đỉnh núi tụt xuống. Trời đã tối khuya, Thần mã vẫn đứng yên chỗ cũ để chờ chàng. Về tới nhà, Cát Linh đưa cỏ tiên cho vợ và nói:

- Hãy mau mau đem đến cho phụ vương!

Qủa nhiên Quốc vương vừa ăn xong cỏ tiên, chẳng những khỏi ngay bệnh, mà thân thể còn tráng kiện hơn nữa. Khi Quốc vương biết rằng chính người đi săn nghèo khổ kia không quản hiểm nguy tới tận đỉnh núi cao tìm cỏ tiên cứu sống được mình, Quốc vương vô cùng cảm động liền cho mời Cát Linh vào cung, nhất định nhường ngôi cho chàng.

Cát Linh kiên quyết không nhận, chỉ xin Quốc vương cho phép đưa vợ trở lại quê hương. Quốc vương bằng lòng. Ngày hôm sau,

Cát Linh và công chúa ngồi trên lưng Thần mã, vẫy tay từ biệt Quốc vương và toàn thể nhân dân ra tiễn đưa, rồi bay thẳng về quê hương thân yêu của mình.

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Truyện Cổ Châu Phi

Ngày xưa, có một cô gái xinh đẹp tên là Pha-ti-ma. Cô chẳng những xinh đẹp mà còn rất thông minh. Mọi người trong vùng ai ai cũng đều yêu mến Pha-ti-ma.

Một hôm, cô cùng năm người bạn gái vào rừng chơi, chẳng may bị lạc đường. Khi màn đêm buông xuống, họ phát hiện phía trước có ánh lửa, bèn rủ nhau cùng đi tới đó. Đến nơi thì thấy một bà lão đang ngồi bên đống lửa. Pha-ti-ma đến trước mặt bà ta nói:

- Bà có thể cho chúng cháu ở tạm đây một đêm không? Chúng cháu bị lạc đường.

- Ái chà, thật là tuyệt! Thượng đế đã ban thưởng chúng mày cho ta! Hãy đợi ta sửa soạn một món gì để ăn nhé!

Nhận thấy có sự khác lạ trong lời nói của bà lão, nên trong lúc bà lão đi lấy thức ăn, nàng Pha-ti-ma để ý quan sát chung quanh và liền thông báo cho các bạn phát hiện của mình:

- Các bạn, bà ta là mụ yêu tinh đấy, hãy đi khỏi đây mau lên trước khi bà ta trở ra và bắt hết cả bọn chúng ta ăn thịt.

Cô và năm người bạn vừa tính đứng lên thì bà lão đã quay trở ra cùng một chiếc bánh thơm phức. Bà lão đặt chiếc bánh trước mặt

các cô gái và nói:

- Chắc các cháu cũng đói lắm rồi. Bánh đây, các cháu ăn đi, bánh thơm ngon lắm đấy!

Cả nhóm đưa mắt nhìn Pha-ti-ma.

- Kìa, các cháu sao lại không ăn bánh nhỉ? - Bà lão lại nói.

- Chúng cháu muốn được rửa tay trước rồi mới ăn ạ! - Pha-ti-ma nói, - chúng cháu được phép ra sông lấy nước chứ ạ?

- Không được! Chúng mày ra sông để trốn đi à! - Bà lão hét lên.

Pha-ti-ma lại nói:

- Vậy bà hãy dùng dây trói chúng cháu lại, chúng cháu sẽ không trốn được, và bà hãy ra sông lấy nước giùm chúng cháu đi.

Nghe thấy có lý, thế là mụ phù thủy mang dây ra trói các cô gái lại, nói:

- Ta chỉ cần giật chiếc dây này là biết ngay chúng mày còn hay đã trốn đi!

Nói xong mụ đi ra sông lấy nước. Bà ta vừa đi vừa kéo sợi dây, tự đắc:

- Ha ha, vẫn còn đó.

Đi được một lát, mụ phù thủy lại kéo dây, nói:

- Ha ha! Lũ chúng nó vẫn còn đó.

Thế nhưng, Pha-ti-ma đã cởi trói cho các bạn và buộc sợi dây lên một thân cây, sau đó cùng các bạn chạy ngay vào rừng. Khi mục yêu tinh từ sông về, thấy các cô gái đều đã trốn sạch liền hét lên ầm ĩ và tức giận chạy đuổi theo. Các cô gái vẫn không hay biết và tiếp tục chạy về phía trước, còn mục yêu tinh truy đuổi phía sau.

Họ chạy được một đoạn thì gặp một dòng sông và con cá sấu hung dữ chắn ngang.

Pha-ti-ma đến gần sát mé sông và nói với con cá sấu:

- Bạn sấu thân mến ơi, bạn hãy cố giúp chúng ta từng người qua sông có được không?

Cá sấu nói:

- Ta có thể đưa các người qua sông, nhưng các bạn cho ta cái gì nào?

Pha-ti-ma nói:

- Nhóm chúng tôi có cả thầy sáu người. Chỉ cần bạn cố lần lượt năm người qua sông thì còn người thứ sáu sẽ thuộc về bạn.

Nghe nói thế, sấu ta lấy làm vừa ý. Liền đồng ý cố lần lượt các cô gái qua sông, cứ được một người lại nói:

- Một rồi nhé!

Cứ vậy, sau khi cố đến cô thứ năm qua sông. Chuẩn bị cố đến người thứ sáu thì sấu nói:

- Ha ha, bây giờ đến lượt ta ăn thịt mày đây!

Mụ yêu tinh vẫn đang bám riết các cô gái. Khi mụ chạy đến bờ sông, không thấy bóng các cô gái, biết rằng bọn họ đã qua được bên kia bờ sông liền bò ngay lên lưng con cá sấu đang nằm chờ đấy, cá sấu cũng ngay mụ ta ra giữa sông, nói:

- Ha ha, đây là đứa thứ sáu hả!

Nói đoạn, cá sấu lặn xuống nước và ngoạm ngay mụ phù thủy. Lát sau sấu rên rĩ:

- Thịt con bé này khó gặm quá, toàn xương là xương, sao ta lại không chọn đứa khác mà chén nhỉ?

Còn về sáu cô gái kia thì đã an toàn trở về làng. Nguyên nhân sáu người qua được đến bờ bên kia là khi cá sấu đang mải để ý đếm năm cô gái cũng lần lượt trên lưng thì nàng Pha-ti-ma đã âm thầm bám theo đuôi cá sấu cùng bơi sang bờ với cô gái thứ năm từ lâu.

TRUYỆN CỔ TÍCH THẾ GIỚI HAY NHẤT

Nhiều Tác Giả
dtv-ebook.com

Thần Thoại La Mã Và Hy Lạp (2)

ZEUS, Zoose hay Zyoose, (Thần thoại La Mã gọi là Jupiter), là vị thần tối cao trên đỉnh Olympe. Zeus là cha của các người hùng Perseus và Hercule, và là người cuối cùng trong cuộc tranh giành quyền lực trên đỉnh Olympe.

Zeus là con trai của thần Titan Cronus và nữ thần Rhea. Khi vừa được sinh ra, Zeus bị cha mình dự định sẽ ăn thịt như những người con khác trước đó như: Poseiden, Hades, Hestia, Demeter và Hera. Nhưng Rhea đã dấu đứa con mới sinh của mình trong hang núi trên đỉnh Dicte, đảo Crete. (Cho tới ngày nay, những người tại hang núi “Hang của Zeus” sử dụng đèn flash để tạo bóng của các hình nộm trong hang động, tạo ra hình ảnh của đứa bé Zues trong thần thoại).

Khi lớn lên, Zeus làm cho Cronus mưa ra các anh chị của mình. Các vị thần đó về phe của Zeus trong cuộc chiến giành quyền cai quản vũ trụ long trời lở đất dài mười hai năm với các thần Titan và vua của họ là Cronus. Đánh bại cha mình và các vị thần Titan khác, Zeus giam họ dưới vực thẳm Tartare.

Sau đó, Zeus cùng những người anh em của mình phân chia quyền lực. Poseidon cai quản biển cả, Hades cai trị âm phủ, và Zeus làm chúa tể bầu trời. Zeus được xem như là vị thần có quyền lực tối cao nhất trên trái đất và đỉnh Olympe. o O o

Nữ thần HERA (Thần thoại La Mã gọi là Juno) là nữ thần của hôn nhân, nàng là vị thần bảo trợ cho cuộc sống gia đình, cho sự thánh thiện và bền vững của nó. Hera là vợ của thần Zeus và cũng như chồng nàng có toàn quyền thống trị của một vị Nữ hoàng trên đỉnh Olympe.

Khi Hera được nhả ra từ miệng của Cronus, Rhea đã đem nàng đến chỗ của thần Okeanos ở nơi tận cùng Trái Đất giao cho Nữ thần Tethys nuôi dưỡng. Hera sống một yên bình một thời gian dài xa Olympus, cho đến khi Zeus vĩ đại tình cờ nhìn thấy nàng trong một chuyến du hành. Vị thần sấm sét vĩ đại vừa nhìn thấy nàng đã đem lòng yêu quý và quyết định bắt cóc nàng về làm vợ. Các vị thần đã làm cho họ một đám cưới thật linh đình. Nữ thần Cầu Vòng Irys cùng các Nữ thần Duyên Dáng mặc cho Hera bộ váy áo đẹp nhất, làm cho nàng đẹp lộng lẫy và rạng rỡ hẳn lên giữa các thần linh trên núi Olympus.

Hera không ưa anh hùng Heracles vì chàng là con trai của chồng mình với một người phụ nữ trần gian. Khi chàng còn nhỏ, Hera đã cho rắn đến nôi tấn công chàng. Sau đó Hera đã khuấy đảo rừng Amazon để hãm hại chàng khi chàng đang đi săn.

Trong khi đó Hera lại hỗ trợ người anh hùng Jason, vốn không thể nào đoạt được Con cừu vàng nếu không có sự hỗ trợ của nàng.

Trong thần thoại Hy Lạp, Hera là vị nữ thần cai trị cung điện Olympus vì nàng chính là vợ của Zeus. Nhưng việc thờ cúng Hera lại xuất hiện trước việc thờ cúng Zeus khá lâu. Để hiểu rõ hơn, ta lùi lại cái thời mà những thế lực sáng tạo mà ta gọi là “thần” được quan niệm là người phụ nữ. Vị nữ thần mang nhiều hình dạng khác nhau, trong đó có loài chim.

Hera được thờ cúng khắp đất nước Hy Lạp, những đền thờ cổ xưa và quan trọng nhất được hiến dâng cho nàng. Việc Hera chinh phục thần Zeus và miêu tả nàng như là người đàn bà đánh đá ghen tuông chính là những phản ánh thần thoại về một trong những thay đổi sâu sắc nhất trong tư duy loài người.

Căn cứ trên những tranh vẽ hang động và các di vật khảo cổ thì hàng chục ngàn năm trước đây loài người rất quan tâm đến cơ thể người phụ nữ, hoặc là lúc đang mang thai hoặc là lúc sinh nở. Việc sinh con chính là khả năng kỳ diệu nhất của loài người khiến cho thế gian được mang lại sự sống mới tươi trẻ. Ở trình độ tiến hóa cho phép tổ tiên chúng ta nghĩ đến việc thờ cúng khả năng sinh nở này, có thể kết luận rằng họ cho rằng việc này gắn với hình ảnh người phụ nữ.

Hàng ngàn năm sau (tức khoảng từ 5 đến 9 ngàn năm trước đây), các hậu duệ châu Âu của những người kể trên sống trong những ngôi làng lớn, có kiến trúc đặc trưng và những đền thờ tôn giáo. Các di vật khảo cổ cho thấy họ thờ cúng một thế lực (hoặc một nhóm thế lực) mang nhiều hình dáng khác nhau-một con chim, một con rắn, cũng có thể là chính quả địa cầu. Và thế lực vĩ đại này chính là phụ nữ. Bởi vì chỉ có người phụ nữ mới có khả năng sinh sản-đem lại cuộc sống mới.

Người ta nói rằng khi con người khám phá ra vai trò của đàn ông trong việc sinh sản thì họ mới bắt đầu thờ cúng các nam thần. Dù vậy cũng không có gì nghi ngờ rằng các vị nam thần đã được thờ cúng từ trước đó. Và cũng rõ ràng rằng sau khi hiểu rõ hơn về việc sinh sản thì những người Châu Âu hiền hòa - quan niệm của Crete trong “Minoans” - tiếp tục thờ cúng Người Mẹ Vĩ Đại.

Và có rất nhiều người châu Âu hiền hòa. Những ngôi làng lớn nhất trong kỷ nguyên ấy không cần lập hàng rào phòng chắn. Nền văn minh “Châu Âu cổ” không hề lo ngại những vụ ẩu đả với xóm giềng. Nhưng sau đó sự việc đã thay đổi và một khoảng thời gian dài bạo lực bùng phát. Quân xâm lược tràn vào Châu Âu từ những vùng đất rộng lớn ở Châu Á. Họ đem theo dòng ngôn ngữ Indo-Châu Âu mà ngày nay bao gồm tiếng Pháp, Ý, Tây Ban Nha và tiếng Anh. Họ cũng đem theo một vị thần linh, vị nam thần tối cao mà thần thoại Hy Lạp gọi là Zeus.

Người ta biết rất ít về những người Indo-châu Âu này, nhưng những ngôi làng bình yên của châu Âu cổ không phải là điều họ mong muốn. Ở một vài nơi nền văn minh mới của họ dần chiếm thế tối thượng. Ở vài nơi khác nó thành thứ văn hóa kết hợp. Những người sống ở miền núi đã phản kháng lại, dù nhiều người đã bị đánh bật khỏi thành lũy của mình, họ tiếp tục di chuyển và đánh bật những người khác theo hiệu ứng domino. Cuộc xâm lăng Dorian của Hy Lạp cổ có thể được xem là kết quả của phản ứng dây chuyền này.

Trật tự cũ có vẻ như tồn tại lâu nhất tại Crete nơi được bảo vệ bởi biển Aegean khỏi những cuộc xâm lăng trên bộ, nền văn minh Minoan đã tồn tại suốt gần ba ngàn năm. Nhưng đột ngột sau đó, từ triển vọng của sự tồn tại loài người, giới tính của những quyền năng tối cao chuyển từ nữ sang nam. Và rất nhiều câu chuyện hình thành nên cơ sở cho thần thoại Hy Lạp đã chỉ được kể sau sự thay đổi này.

Các cuộc tình vụng trộm của Zeus có thể bắt nguồn từ những buổi lễ trong đó vị thần mới “kết hôn” với các hiện thân khác nhau của Nữ Thần Vĩ Đại. Việc có nhiều điểm nghi vấn về vị thần này và

những người thờ cúng có thể thấy qua sự ra đời kỳ lạ của nữ thần Athena từ đầu của thần Zeus- dường như muốn nói rằng vị thần linh này có thể làm bất cứ điều gì mà Nữ thần vĩ đại có thể làm được.

Nữ thần Hera tiếp tục được thờ cúng ở nhiều hình thức, tùy vào các thời điểm lịch sử. Việc thờ cúng vị nữ thần này đôi khi bị bãi bỏ phần lớn là vì những tập tục tôn giáo bị suy thoái dưới những ảnh hưởng mới. Nhưng chúng ta có thể thấy những bằng chứng trong thần thoại về trật tự cũ của vị thần này, trong đó Athena bản thân cũng là một nữ thần.

Dưới ảnh hưởng của người Indo-Châu Âu, Athena trở thành thần Chiến tranh. Thần hay giả dạng thành loài cú - một loài chim biểu tượng cho thần linh.